

250 Ft

Itt olvasható szatirikus verscímet a hetvenes évek elejétől napjainkig írtam. *A szél ki hátsóhátról* címet például 1974-ben, igaz, nyomtatásban először 1991-ben jelent meg.

A költészet nem ünnepi alkalmakra való, jó és rossz szónoklatok kiegészítőjeként, és arra sem, hogy citátumok formájában falakon díszeljen, hisz József Attila egyik kétsoros tizedekét nem egy helyre odaképezem:

*Még nem volt olyan dicső, ki eljárt,
mikor meglátta a molnári vályút.*

Még annyit, hogy két szatirikus versedőnyvem, a *Vasár* és az *Értelek boldog belterület* anyagából nem válogattam, csak egységes kompozíciók, néhány vers alapján az olvasó nem kapna képet rólok. Ugyancsért hagytam el *Atta Tróli fiktívadás* és *Hűbete Balázs vers* című ciklusaimat is. Elő válogatott kötetemből, a *Derecske szatíráiból* viszont egy-két verset szerepelteték, mert nagyon idetartoznak, sajnos!

Simor András

SIMOR ANDRÁS

Ezredvégi szatírák

77 vers

Z-füzetek/103

SIMOR ANDRÁS

Ezredvégi szatírák

77 vers

BUDAPEST

Z-füzetek/103

**Sorozatszerkesztő:
SIMOR ANDRÁS**

**BÁLVÁNYOS HUBA
rajzaival**

**Tipográfia:
DOMJÁN ISTVÁN**

© Simor András

Itt olvasható szatirikus verseimet a hetvenes évek elejétől napjainkig írtam, *A zöld kis házikóról* címűt például 1974-ben, igaz, nyomtatásban először 1991-ben jelent meg.

A költészet nem ünnepi alkalmakra való, jó és rossz szónoklatok kiegészítőjeként, és arra sem, hogy citátumok formájában falakon díszeljen, habár József Attila egyik kétsoros töredékét nem egy helyre odaképelem:

*Még nem volt olyan disznó, ki elájult,
mikor meglátta a moslékos vályút.*

Még annyit, hogy két szatirikus verseskötve, a *Vurstli* és az *és voltak boldog békeidők* anyagából nem válogattam, ezek egységes kompozíciók, néhány vers alapján az olvasó nem kapna képet róluk. Ugyanezért hagytam el *Atta Troll feltámadása* és *Hübele Balázs versei* című ciklusaimat is. Első válogatott Ezredvégi szatírákemből, a *Derűs századvégből* viszont egy-két verset szerepeltetek, mert nagyon idetartoznak, sajnos!

Simor András

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

Dicsérjük dolgainkat

Dicsérjük dolgainkat,
például itt a vekker,
éles hangjára ébred,
ki még aludni vágya,
aztán itt az autóbusz
- habár többnyire nincs itt –
és visz a hivatalba,
ahol ott van a munka,
le is kell gyúrni délig,
mikor némi ebédet
nyelünk le, és naponta
szidjuk, mert általában
hiányzanak az ízek
köznapi ételünkből,
hogy olykor nem is tudjuk,
mit nyelünk olyan buzgón;
és itt az értekezlet,
mikor jobb nem figyelni,

hisz olykor még a szónok
sem figyel arra, mit mond,
csak jönnek, egyre jönnek
a szavak, mint a hernyók,
s ha kettévágjuk őket,
akkor is tovább élnek,
ezért jobb nem figyelni,
csak falni, mint cseresznyét,
amit mond, kukacostul;
és itt van még az otthon
autóval vagy gyerekekkel,
sőt, néha mind a kettő
nehezíti a dolgunk,
le kell mosni az autót,
akár a csecsemőt, ki
a pelenka dacára
épp olyan, mint az autó;
és még szerelem is van,
legyen unott vagy vérmes,
mindenkepp csak az álmot
lopja el éjszakánkból –
és aztán újra itt van
a vekker meg a reggel,
és ki aludna, ismét,
autóbusz jön, habár nem,
a hivatalban délig,
nyelünk le, nem is tudjuk,
értekezlet, a szónok,
csak falni, mint cseresznyét,
s ha kettévágják őket,
akár a csecsemőt, ki,
le kell mosni, mert autó,
szerelem, mindenképp csak,
lopja el, aztán újra
dicsérik dolgainkat.

Arckép

Megbecsülik, mint öreg veteránt,
ki jól ismerte Ikszet, Ipszilont.
(A mozgalomban harminc éven át
hűséges spicli volt.)

Az építő dala

Mikor a ház alapja megreped,

újjáfestetik a mennyezetet.
Hallom: mozdul a föld a ház alatt.
Állok a létrán, festem a falat.

Alternatíva

Monda az Úr: „Halász nem lehetsz,
de választhatsz, hal leszel, vagy kukac!“

A zöld kis házikókról

A zöld kis házikókat,
melyekben a főváros
ugyancsak hiányt szenved,
ámbar lakószobákban
sem bővelkedik, így hát
még az is megtörténhet,
hogy néhány ágyrajáró
család efféle helyre
költözködik be végül,
a zöld kis házikókat,
hol megpihen az ember
kieresztve magából
mindazt, mi lelkét nyomja
– tudvalévő, a lélek
leginkább lent a bélben
szokott el-elpihenni,
bár szorongatják olykor
hurkák, borsos tokánvok,
miket befal, ki éhes –
itt bent még a rend őre,
a nagyhangú is hallgat,
ki se kergeti innen
a gyanús, rongyos népet,
kik turisták forintját
kunyaerálják a Váci
utcán a drága fényben,
a miniszter, ki félénk
gépírónt lebarmol,
szerszámát előrántja
– nem nagyobb, mint a másé,
mégis sokan remélik,
hogy megmunkálja őket,
tudván, ki békén túri,
kárpoztást bőven kaphat
mint bármelyik beosztott

dolgát itt maga végzi,
és nem rendelkezik húsz
ügyintézője révén,
mondjuk ki, az új ember
itt nem ritka jelenség,
dicsérje hát a bél, mely
húrrá feszült a lanton,
a zöld kis házikókat,
hisz jókedvében írta
róluk mindezt, ki boldog,
ha útjába akadnak
a remény zöld színével.

Élcvers helyett

Fekete Sándornak ajánlom

Írjunk élcverset,
noha nincs élclap,
se Borsszem Jankó,
se Garabonczás
Diák, hol rímet
fércelvén rímre,
volna mit írni.
Vagy mégse írjunk.
Fennakad, félő,
szűklikú szűrőn!
Máskéle ének
való korunkhoz,
jámbor elődök!
Geszt viperáját
tollal piszkálni
élclapba illet,
mérges fullánkját
ritkán bocsátá
lantverő népbe.
Gyáva a költő,
drága Ítész úr,
állami ügybe
nem szúr a verssel,
funkcionárjust
rímekkel nem bök meg.
Ennyi elég is.
Hív magyar szerző
és hagyá félbe-
szerbe c kis dalt.
Poénra sem telt
tálatomából.

Mese a farkasról

Ebországban a kutyák
a farkast megették,
ordas uram nem veri fel
birkák békés csendjét.

Nem setteng karám körül
lompos, bűdös féreg,
most már ólombot se kell,
pásztorok se félnek.

Bárányokat, ürüket
többé nem riasztgat,
komondorok gyomra lett
sírja a csikasznak.

Karácsonyi jó meleg
ül almon és álmon,

farkastalan holdvilág
világít a tájon.

***Szonett, melyet azután írt, miután
megtudta, hogy a veszprémi
állatkert majmai nagy
érdeklődéssel nézik a televízió
műsorait***

A majmoknak a televízióból
leginkább a hírmagyarázat tetszik,
szemüket a szakértőre meresztik,
és kitalálják: mikor, mire gondol.
A politika kit, hol, merre hintáz,
hebehurgya lépésnek mi az ára,
mekkora rumli lesz itt nemsokára,
ilyesmiken tépclódik a csimpánz.
Ha a szakértő szemhéja megrándul,
Nagy Veszélyt jelent az orangutánul,
és ha szavát nem tudja befejezni,
páviánul az ugyanazt jelenti.
Ki, mire készül láthatón vagy titkon,
sejti a cerkóf, a hulmán, a gibbon.

Századvég

Képzeljük
magunkat
egy századdal
régebbre.
Tehát
1885-öt írunk.
Felugróm apámhoz.
Vitatkozunk.
O azt mondja:
„A Monarchia
kikezdhetetlen erő.”
Én pedig:
„Néhány
évtized múlva
mint kártyavár
dől össze.”
Ő Deákot dicséri,
én szidom.
„Ez költészet –

mondja
érveim lesöpörve
mint morzsákat
az asztalterítőről –
a politika más.“
Mérgemben
élcverset írok
valamelyik
szélbali élclapba.

Történelmi rémálom

Álmomban
Londonba érkezék.
Két férfit kerestem,
de ők
nem voltak ott.
A Kommunisták Szövetsége
ismét fölvette
az Igazak Szövetsége nevet.
Az új jelszót:
Világ proletárjai, egyesüljetek!
a régire cserélték:
Minden ember testvér.
Ezernyolcszáznegyvenhetet írtak.
London sivár volt,
és reménytelen.

Találkozás

Sándor Kálmán
regényhősének
modellja
azt mondja nekem:
„A Kálmán
dogmatikus volt,
engem
kispolgárnak tartott,
nem értette
az új időket.“
Azután
kocsijáról,
telkéről,
épülő házáról beszél.
Én pedig azt gondolom:
„Ez itt

utoljára
1948-ban volt eleven ember
az UNRRA szanatóriumban,
amikor
mint kommunista cipófelsőreszkészítő
belépett
a *Tolvajok kertje*-be
és azóta is
ott tartózkodik.“

Új közmondás

Új közmondással nyugtatom magamat:
a karaván ugat, a kutya halad.

Kabaré

Azt mondja
barátnem:
„Úgy éreztem magam,
mintha
csatornában ülnék,
és
patkányok rágcsálnának.“
Pedig
csak a televízió
kabaré műsorát nézte.
Miről?
Arról,
hogy a munkások idióták,
a parasztok idióták,
és hogy az ország
ezen röhög.
A kölcsönök
és
a meggondolt gazdasági intézkedések
idején
erre volt fedezet.
Mit tegyünk?
Vigyorogjunk,
mialatt a patkányok
csontig lerágnak minket.

A kutya

A kutyát
az ötvenedik kilométerkőnél
hajították ki
a kocsiból.
„Még megharap!” –
mondta egy bulldogképű
a fogát vicsorgatva,
mialatt
kereket cserélt.
A kutya nem értette a dolgot.
Mi történt ezekkel?
A negyedik napon
nem ugatott többé,
kővé lett,
kutyiformájú
kilométerkővé.

Prométheusz

Balga Prométheusz!
Előbb a keselyűt
kellett volna lelőni,
és csak azután
bajlódni a tűzzel.

Mila

Egeret nem is akar látni,
doromboló és dörgölődző.

Magára figyel mindig, érte
miákol három macskaöltő.

Életét kályha mellett tölti,
személyisége szembeötlő.

Ha enni kap, karmát behúzza,
egészen olyan, mint egy költő.

Hozzászólás

A kommunizmus utáni korszakot
a kommunizmus előtti korszak
megszűnése utáni korszakban
tervezik létrehozni.

Vegyünk például egy inget,
ami nincs,
és szaggassuk le róla
az inggombokat.

Mennyi buzgólkodó!
Mennyi nyilatkozó!

Azután jön egy ember,
mellét vakarja,
fázik.
Szeretné fölvenni az inget.

Szociológia

Lesz banán, de emelt áron,
ne állj sorba, Szegény Áron.

Szobád három négyzetméter,
férj el benne, Sovány Péter.

Az élet nem gazdaságos,
kösd fel magad, Rongyos Ákos.

Adós-dal

Hazám, Hungary, all right,
kunyeráld csak a dollárt.

Örülj a hitelednek,
amire hiteleznek.

Ha fölmegey a kamatláb,
adj cl egy ég-darabkát.

Nézz csalfa tengerpartig,
árujd ki Vörösmartyt,

kínáld fel, mint kelendőt,

a múltat és jövődöt.

Hazám, Hungary, all right,
kunyaárd csak a dollárt.

Alekszandr Petrovics verse

Parolázok, parolázok,
cár atyuskát szeretem,
két dolog, mit ki nem állok:
szabadság és szerelem.

Vár engem a magyar ember,
nem fogok itt porlani,
kiás majd az örökléteből
kazánkirály Morvái.

Petőfi a Feketée,
én Petrovics maradok,
de ezentúl már értem
voksolnak a magyarok.

Nagy buli a feltámadás,
töböt hoz, mint a kazán,
itt a csontom, hol a csontom,
ütök egyet a hazán!

XVI. századi monológ

Mátyás hadát
sohasem nyögte Bece,
Bonfini
meg a többi talpnyaló
találta ki ezt.
S aki mást hinne,
gondolja végig,
mi lett az országtól
őutána?
Ki tehet erről?
Csakis ő!
Nagyra minek tört?
Itáliát ide?
Az ész megáll.
Hallgatott volna inkább
Szilágyi uramra,
Vitézre,

Janusra.
Most nem keresgélnek
szegény Lajosunkat
a Csele vizében.

Téveszme

Mióta kiderült,
hogy téveszme volt
Miklós cárt trónjáról ledönteni
és legyőzni mindenáron Hitlert,
azóta az eszével élő
kommunistának nem vallja magát.

Monarchikus idill

A cár atyuska visszajön,
Mihály királlyal parolázik,
szentpétervári lakomán
Ottó is velük vacsorázik.

Együtt ülik az ünnepet,
a legnagyobb alku utánit,
mi tengerentúlon terem,
egyetlen fűszer sem hiányzik.

Csak azt húzza a zenekar,
amit felséges fülük áhít,
s megáldják mind a népeket,
viseljük láncaik sokáig.

Életkép

A történelem,
az öreg leventeoktató
babsalyog örömeiben.

Nézi a jelent,
kisunokáját,
még sokra viheti.

Csak ne volna
ez a túrhetetlen

késedelmesség!

A nemzetvezetőt
mikor és kik
rehabilitálják?

Gorbacsov

Életem egyetlen nagy terve ma teljesülőben,
mit rejt még a jövő, egyre megy énnekem az.
Szovjet nincs már, és unió sincs, ezt cselekedtem.
Hruscsov híre-porát ködbe borítja nevem.

Brecht meggy alázott sírjáról

Az alant fekvő
nem lepődne meg
a gyalázkodó felirat láttán.
Miért éppen az ő
sírját hagynák ki
a sírgyalázók?
Hiszen a szemükben megbélyegzett,
mert leleplezte
népellenes terveiket.
Áruló,
mert az árulók
titkait kifecsegte.
A büntetést tőlük megérdemli hát
holtában is,
van rá jó okuk.

Anakreoni

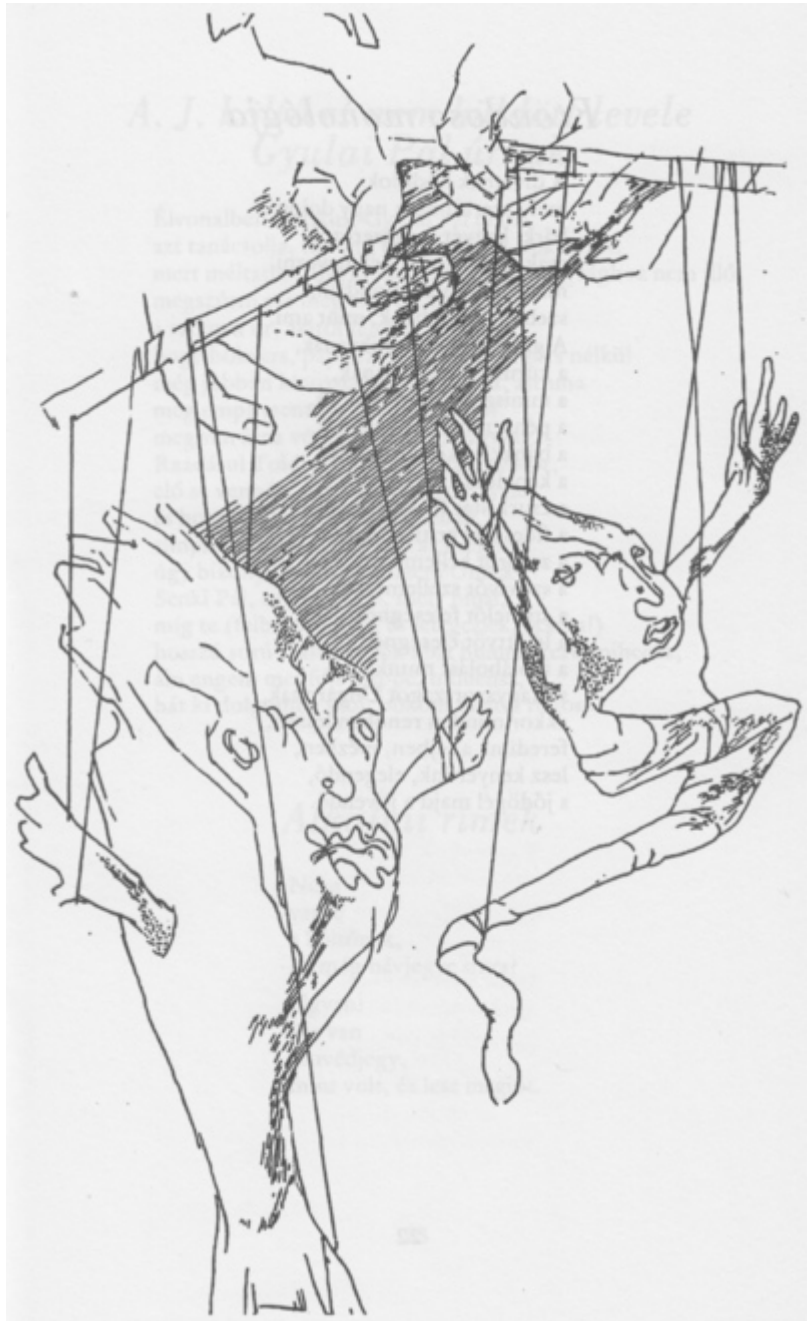
Ha bajaim tsutsulnak,
sohasem írok verset,
ezért nem keseredés
számban a szó, de inkább
cukortalan kafénak
ízéhez oly hasonló,
hogy olykor zacca is van,
máskor fanyar vagy csípős,
tehát a paprikához
illő viselkedéssel

marja az olvasónak
szemét, ínyét és orrát.
Vegyétek hát tanácsom,
ha víg énekre vágytok,
olyannál keressétek,
ki béketűrőbb dalnok,
és nem a körülmények
ellen fűszerzi versét.

A rendszerváltás haszna

A rendszerváltás nélkül
sohasem tudtuk volna meg
hogyan A. mekkora hányadéka
hogyan B. mekkora ugyanaz
hogyan C. milyen katolikus
hogyan D. milyen zsidó
hogyan E. mikor milyen
alfélnyaló
akár F.-től Z.-ig
a többiek.

Fronoso monológja

A divatnak hódolok,
mely szerint nem nagy dolog
bárki kegyét megszerezni,
csak épp másnak kell nevezni,
mindig másnak mondani,
szebbnek, jobbnak, mint ami.
A gazembert praktikusnak,
a kuruzslót patikusnak,
a minisztert nagyeszűnek,
a pénzembert bőkezűnek,
a bankelnököt kezesnek,
a képviselőt eszesnek,

a csurkistát fífikusnak,
a fídeszest kritikusnak,
a zugírót kellemesnek,
a szóvivőt szellemesnek,
a strihelőt feleségnek,
a lélöttyöt eleségnek,
a téblábolást munkának,
s Magyarországot Ungarnnak,
akkor minden rendben leszen,
feredünk a tejben, mézben,
lesz kenyерünk, elegendő,
s jődögél majd a jövendő.

A. J. költő el nem küldött levele Gyulai Pál úrnak

Élvonalbeli kritikus, Gyulai Pál uram,
azt tanácsolja, tudom, hogy ne írjak bökverset,
mert méltatlan, úgymond, és nemzeti nagysághoz nem illő
megszúrni ezt meg azt. De tudja-é
a szigorú úr, akitől félek is,
hogy bökvers, papírszelet, miféle forgács nélkül
még jobban kínozna hurut, flegma, asthma
meg emphysema és rheuma, mitől
megmurútna végül a nemzeti nagyság.
Ráadásul Toldit, amivel folyvást gyötör,
elő se venném egy-egy kedvemre való
és hozzám illő bök-elégia nélkül,
rímpróbálgatás, játék kell az öregnek,
úgy bizony, Pál úr, ezt üzeni Önnek
Senki Pál, egy fájó gép, mely pipál,
míg te (felbátorodom, és letegezlek, öcsém!)
hosszú sorú klasszikusok közt hümmögetve pihensz,
ám engem megfojt grippe, influenzsz,
hát ki dolgomba szól, bököm s hátul rugóm!

Alkalmi rímek

Neve
van-e
a költőnek,
ha még névjegye sincs?

Ugyan!
Ha van
áruvédjegy,

mint volt, és lesz megint.

Neve
s heve
avas zsír lett
bödönben, ami nincs,

morog
s korog,
nem az ihlet,
has az alkalmasint.

Neve
leve
párolgóban,
rangos névjegy a sikk!

Szerez
emez
nevet holnap,
mikor sírba teszik.

Láttelelet

Versek helyett szöveget
sok költőpók szövöget.

Légykritikus fennakad,
bámulja a fonalat.

Egy hibázik, kiadó,
van viszont már versadó.

Az is bolond (lásd Vitéz),
aki még dallani kész,

kinek ríme, ritmusa
akad, s nem Made in USA,

de belföldi, itthoni,
bele is fog döglenni.

Bök-elégia

Jön a cholera, jön a tüdőpestis,
megkapja majd a fürge, és a rest is

(a sorvéghez ezt a rímet csapom,
mivel a pakliban nincs jobb lapom).

Aztán ki nem hal meg a cholérátul,
meghal majd a mérgezett paprikátul
(a halálozás terén nincs hiba,
halálunkat gágogja a liba).

Meghal az indiai és az ukrán,
dögvész messzi, közeli vidék bokrán
(ha szél nem fu, nem zörög a haraszt,
a temető hí, és ott is maraszt).

Vidáman vénül a huszadik század,
ki a föld alá kerül, úgyse lázad
(tölggyé ezentúl nem leszen a makk,
és nem látja a jövőt, csak a vak).

Idézetek

Atyámfiai,
hiszitek-e,
hogy a bank
temérdek bajunkat
orvosolja?
Ha hiszitek,
hitetek rosszabb,
mint a baj maga,
mit ezáltal
orvosolni véltek.
(így Táncsics.)
Mit számít egy bank
kirablásának bűne
egy bank alapításának
bűnéhez képest?
(így Brccht.)
Szegény Táncsics,
szegény Brccht,
szegény én
e bankos
bankvilág bankárjai közt
mire jutunk
bankóttanul,
banktalanul,
ám
nem bátortalanul?
Miért nem eresztitek
fejszéteket mélyen a földbe,
hogy a rossznak

gyökerét érje?
Mit használ
a fattyú-hajtásokat
lenyirbálni,
ha maga a törzsök rossz,
megmarad
és szüntelen újra hajt?
(Kérdezi Táncsics.)
Le a kapitalizmussal!
Hatalmat,
húst a dolgozóknak!...
(Kiáltja József Attila.)
ÖLJÉTEK MEG A GAZDAGOKAT!
(Ezt a mátyásföldi
kedves, szelíd anarchisták
írják a falra,
kiket lefog a liberális
rendőrség.)
Mit tehetek
hozzá
mindehhez?
A világ hiányai
előbb-utóbb
megint mélyre ásnak,
és akkor
nem bankvilág születik,
hanem
új álladalom,
józanész szerinti.

Arany János olvasásakor

*Van, ki füléig adós maga, üdvét a státus-adósság
elfogadásában keres itt, nem tudni mi okból;
másik a NATO-t hívja segédül, hátha maholnap
jönnek a kedves, hön szeretett és egykoron itt járt
népek a szomszédból ide Pestig fölvonulandó.
Szóval a szájjal nagy vita zajlik most is e honban,
szájnyitogatni a büszke magyarnak kedve ha nyílik,
torgyánúl hevesen, majd csurkáúl igazából,
még olyan is van, hajh, aki próbál pozsgaysodni;
drága elődöm, jó Aranyom, most vaskori verset
írok időben (volna idő még?), késni veszélyes,*

félő, holnap a rosszra a rosszabb rálicitáland,
csak hogy a másik *majd leszavaztassék a diétán*,
míglen a népet rusnya diéta előlni butítva
fogja hazánkban, hol mai bankár, tőkei pénzes
az maga hasznáért örömet lép alkura ügyis.

Ballada a rosszlányokról

Az utcalányok, hajh, szegények,
dideregnek a fagyos őszben,
egy havi fixért velük ébred,
ki hajnalig nem bírja nőtlen;
nem ők zsebelik ki a pénzest,
maholnap elnyúlnak erőtlen,
és végül az APEH-ba térnek
a kupi helyett egyre többen.

A Pillangó utcába szállnak
vidám, kóborló, éji lepkék,
potrohúk mutogatva várnak,
netán szerencsét hoz a vendég,
de prosti-negyed lett az állam,
látni is elég, hogy kitéssék,
mennyi strici ül bent a Házban,
készen, hogy őket kizsbeljék.

Olyan a haza, mint c lányok,
várja, int-c ánglus vagy tálján,
évszázadokig ázott-fázott
együgyű magyarjával balján,
most magát adja, mire vártok,
nosza elő, sok pénzes patkány,
vigyétek, aztán harapjátok,
ha ezt túléli, megmarad tán.

AJÁNLÁS

Herceg, nézz körül, ki a kurva,
és hányan dideregnek itten,
aki éppen a hazát dugja,
ülhetne helyettük a sitten!

Magyar Cyrano

No jertek! Kardom fejetekre vág,
Előítélet. Alku. Gyávaság!

Politikusi Góg. Magyar Ugar.
Életünk fölött mi dölyföl, ural
szívet, lélegzetet és agyvelőt,
tirátok vágok mindenekelőtt,
múltból érkező ronda Huhogás,
mi színesbőrű focistát gyaláz,
vagy fölirat egy tiszta házfalon,
cigányt gyalázó undok Szidalom,
mely hallatán orromnál is nagyobb
leszen fülem, és nem hallgathatok,
míg lélegzeni képes a tüdöm,
szavam vasával keresztül ütöm
a mocskosszájú himpellért, aki
béltermékét száján ereszti ki.
Azt mondjátok, mindez hiába? Jó!
Úgyis megcsúfol holnap a való,
cs nem kellek? De verekedni kell
sok kísértő, rút, magyar senkivel,
ős-ellenséggel, ki a századok
mélyéből kibú, és megint horog-
keresztes zászlót lobogtat keze.
Ha más nem teszi, kardom csapja le!

Kísértetek

Rút a jelen, nosza, higgyük szépnek gyorsan a múltat,
és iramodjunk fürge csapatban hátrafelé mind.
Majd ha a múltban messzire értünk, hősi futásun-
kért a jövőndő emlékérmet nyújt a kezünkbe,
az lesz szép nap, olyan szép nem volt még sose eddig,
hát sebesen iramodjunk abba a tegnapi korba,
melynél szebbre a szívünk, lelkünk vágyini se vágyik,
végül is akkor voltunk nagykövetek, felelős posz-
ton dirigálok, ezredesek vagy pártközponti személyek,
majd aranyozza utunk a jövőndő fénytüzü napja,
mely ama múltban őrizi töretlen hajdani lényünk.

Böködő

Nyerekedni, vigadni...a csődbe...
Ez a világ máris röggel föld be,
nem tudok hát sehogy véget vetni
fáj-dalomnak, kínom ha seregnyi.

Penig érte folyvást csak megrónak,
kedve ellen teszek olvasónak,

azt juttatom eszébe, mi bántja,
ilyen költőt vigyen el a kánya!

Ez nem nézi tavasznak szépségét,
torzul benne a vitorabb mérték,
még gyereket is ezzel busítja,
mikor éppen versbe kanyarítja.

Ünnepét sem ismeri a szónak,
bár novembert jelezzon a hónap,
amit ő ír, nem lehet szavalni,
bököd inkább, az értéke talmi.

De a világ, ez a temetőbe
vagy Dunába vivő, nem lesz tőle
kárhozandóbb; hogy javul, nem hinném,
mászon múlik ez, nem az ő rímén.

Jó olvasó, ünnepre ki vágyói,
bírd bökesét, érjen ugyan hátul,
ama helyen, mely igencsak viszket,
ha nyers volt a nemlétező bífisztek.

Sírkő

Itt nyugszik Simor András, többé nem simonozza
senki szegényt, aki folyvást szembeszegült a Gonosszal.
Nem nevetik ki a nők sem, mert vala vélük ügyetlen,
és kamasz-énjét két gyerek apja lévén se feledte.
Göggel bánt vele dölyfös bankár, szöscke miniszter
elbánt, úgy ám, hát ide más szó, sajna, nem illik.
Vívta csatáit, bár ez túlzás, szólni csatáról,
egyszerűen csak semmibe vették senki pojácák.
Tudd, idetévedt, hogyha megállít itten e sírkő:
Ő nem adósod, még a halálból is pöröl érted.

Bökszonett

Vagyok tanár, könyvkihordó,
kalapozó lapszerkesztő,
költőféle, versen kotló,
rímelésben ki nem kezdő.

Ám ez mit sem segít rajtam
ebben a mosti világban,
fizetségem lyuk a sajtban,

noha nem lógotom lábam.

Vörösre festi a képem
bankemberek közt a szégyen,
mert hitvány pénzért könyörgök.

Jupiternek csöndet intek,
hogy ő mit tesz, úgyis mindegy,
nagyobb urak ma az ökrök.

J. A. soraira

Akinek nem jut kapanyél,
azt látja, mikor szétekint,
volt párttitkára vígan él.

Akinek öt holdja terem,
látja volt téeszelnökét
a bankba menni hegyesen.

Ki maga él, maga keres,
tükörbe reggel félve néz,
hátha estéig szolga lesz.

Ki családjáért dolgozik,
lelke odatúl is perel
az utolsó ítéletig.

Ki a gyár körül ógyeleg,
ha osztálya eszébe jut,
káromkodik egy rémeset.

Új leoninus

Megválasztották az iszákost, irtsa tovább, mit
meg ki nem irtott, ő pedig irtani fogja halálíg.

Velszi bárdok

A velszi bárdok rosszkedvűek,
dalukról kiderült, hogy talmi.
Keserű a szabadság íze,
szabadon lehet éhen halni.

Az évek ellenükre múltak,
feledtető, szép énekükkel

magukra maradtak szegények,
hollétükről nem üzen füstjei.

Lelkük lakatlan szigetéről
nincs reményük elmenekülni.
Beleszúrnak a hatalomba,
noha haragjuk csupán tűnyi.

Ők, akik tegnap még örültek,
búbánatosak lettek mára.
Mintha volnának holmi isták,
mióta nincs a dalnak ára.

Cincognak társadalmi lírát,
kevésbé ujjongót, mint *akkor*.
Versük savanyún hull a földre,
mint hizlalásra hitvány vackor.

Az esztétanép elemezget,
elegendő szépen hazudni.
Minek is törődnének azzal,
aki napot vérével gyújt ki.

Tárcavers

Az ifjú marxista
az ufókban bízik.
Meg
nem találkozott velük.
De tudja:
eljönnek egy napon,
miként Jézus Krisztus,
az idegen.
Az ufók megdöntik
ezt a rezsimet
mondja, cs két szeme
mint hevített vas
vörösük.
Szegény öreg szakállas,
itt még ő sem dühöngne,
legyintene csak.

Azték merengés

A baloldali vállalkozó
szíve miértünk ver hevesen.

Vicilopocstli, vért szomjazó
Obszidián kés kéne nekem.

Új Haynau-dal

*Átkot mondaná hamvaidra,
aki sírhalmadra hág...
Ó, nem! Földjét kapja vissza
szerencsés dédunokád.*

Szatirikus triptichon

(Egy mai kiadóigazgatónak szánt régi dárdadöfés)

A kiadóban, ahol nem is oly rég
feszengetem én, és előttem egy másik
igazgató ült vala, halandzsázik
emez, kihez kedvemet töltve szólnék:

Beszédje mintha dugult csapból folynék,
az életemből csöppet sem hiányzik
c sok igen, mit holnap nemre másít,
mint kísértetre nézek Önre olyképp.

Maestro Quevedo, akitől elcsent
szonett-dárdával várok döfni készen,
üssek sebet, mi hiába hí felcsert,

miként tévé az Aranykorban régen;
megidézem tehát a gúnyban Mestert
hitványságra mért elégtételképpen.

*(„A szerelmes és a Halál“ című fordításkötetének
megjelenésekor
töpreng a könyvárakról és a nép jelenlegi helyzetéről
Francisco de
Quevedo mester modorában)*

Ki mindenki vár ajándékul, Könyvem,
ha emez nem kap, hát amazt ne bántsam,
s a harmadik se káromjon utánam,
ám árad, látom, az egekbe szökkent.

Írhatnék kevesebbet elmenőben,
hiszen nem ennyi olvasóra vágytam,

s azt is tudom, ha étel nincs a tálban,
éhünk, szomjunk nem csillapítja könyv sem.

A nép fia nem készül olvasónak,
színházba nem jár, mozit ha néz, ritkán,
szíve körül ma alig olvadó fagy;

nem tűnődik hát versek léha titkán,
menekülőként botorkál maholnap,
mint a Jézust eláruló tanítvány.

(Szerény óhaj)

Quevcdo Pokla, vagy Dantée kéne,
telisteli mai újjgazdagokkal,
odakívánná őket, aki koplal
s káromkodik, mikor fölnéz az égre;

képviselő, miniszter együtt égne,
rendőr, kit zsebből fizet le a tolvaj,
nem vitázna a metróban lakókkal;
sütögetné mindet Belzebub népe.

Bűnbocsánat egyiküket se várja,
végezzék pályájukat a pokolban,
hová a hitványt küldé a kemény hit.

Legyen intés az élőknek c tábla:
földön ördög volt valamennyi, holtan
lánggal gyötretnek idők végeztéig...

Ócska rigmus

Ruszki helyett jöjjön jenki,
így kell függetlennek lenni.
Régi vágya a magyarnak,
legyünk végre német gyarmat.

Helikonra igyekvő tudósoknak

Ez tercínát foldoz éppen,
az szonettet rímre gombol,
fáj a tudóm, májam, lépem
a verselő doktoroktól!

Előszót ír nagy Potentát,
klasszikusok híve sírig,
megleli a vers patentját,
melyre csukódik vagy nyílik.

Szegény Móricz Zsigmond, íme
nem vérzik a költők ríme,
nagydoktorok valahányan!

A lelkem akkor lesz könnyebb,
ha nem veszek kézbe könyvet,
vagy ha versüket kihánytam.

Egy szegény ördög fohásza

Végy ki testéből e képviselőnek,
hová hét éve vezényelt a Sátán,
nincsen önála ártalmasabb ártány,
pedig a vályúnál sokan rőfögnek.

Pokol füzét sem érzem égetőbbnek,
Belzebub sem cipel több bűnt a hátán,
én szégyenkezem, ennyi gazság láttán,
csak eme szájból többé ne üvöltsék.

Nem én szálltam meg őt, ő szállt meg engem,
bukott angyal sem süllyedhet ily mélyre,
ments meg, Uram, ki lakozol a mennyben,

világok veszte van itt, éjek éje,
engedj az alvilágba visszamennem,
sátánfik közé, nyugalmat remélve.

Emléklések idején

Mennyi mennydörgő hangú bajnok,
vitézei a mikrofonnak,
nevedet üvöltik, Parancsnok,
tőlük a jenkik mind betojnak.

Táviratmadarak repülnek,
kihívóan csattog a szárnyuk,
diadalhíreket rikoltva
hős rajuk a blokádon átjut.

Ha ennyi harcos kísért volna
Bolíviába, harminc éve,
szerelmes hamvaid, Parancsnok,
nem lázadnának földbe téve.

Fricska-szonett

Mi körül vesz, veszemre vesz körül,
és mint zenész hűrt, mogorvára hangol,
futnék előle, mint írtól az angol,
vagy spanyol, ki baszk láttán menekül.

Álpoézist nem nyertem örökül,
mitikus tájon versem nem barangol,
rangot szerzők közt nem hevít a rangkór,
nem szerzek latinul, se görögül.

Anarchista lélek jár álmaimba.
Bölcsésztudort ritkán hallgatok, bölcsen
vagy bután, vagyok enmagamnak minta.

Ám pénzt szűkösen szerzek ezenközben.
Családos költő penzum-cikkét írja.
Költőpénz kéne, hogy a verset költsem!

Közelítő télben

„Hervad már ligetünk, s díszei hullanak“ -
most ezt mondogatom, míg a busz érkezik.
Nem lát? Féleszű! Hé! Befeleg nyomkodunk,
skandál földi poézisünk.

Költőnek helye nincs. Hajdani zord előd,
tarlóit bokraidat gyöngé utód lesi.
„Oh, a szárnyas idő hirtelen elrepül...“
Nézzén már! Letipor! Barom.

Veszkődünk idefenn. Földanya vár miránk.
Még néhány utazás, mind oda térülünk,
nagyszájú s aki hallgatag egyaránt,
nincsen másfele út nekünk.

Hát így, Berzsenyi úr, mint nefelejts enyész
minden, vége vagyon, busz dörög, megáll,
szállunk, kecmeregedünk, nincs vita, sem tovább,
szól a vén kalaúz, megyünk.

Vásárcsarnoki disztichonok

Csanádi Imre versének mintájára

Hol van a csarnoki vígság, messzire tűnt az időben,
másmilyen itt a világ, hajdani kedve kihűlt.
Nem mosolyog ránk szép kerek alma a stand tetejéről.
Vénasszony nyúlkál, kapna a répa után
pénzt guberálva zsebéből, ajvé, százasa sincsen,
hát teszi vissza hamar, kámpicsorodva topog.
„Mámika, álljon odébb, ha csak ácsorog itten a sorban!“
Szárnycsőr, csirkenyakat, gyöngye levesbe valót
sóvárog szeme, pislant, áruk az égbe szökőben,
nem neki incseleg ott vágott pulykadarab.
Hátrébb: „Dupla az ezres, dupla szerencse, haverkám!“
Ugranak a skatulyák, vélük a mái ebéd.
Hallgat a rendőr, inkább másfele néz a szemével,
skinhead, tarfejű őt gúnyteli méregeti.
Jön-megy a szél, mint ténfergő munkás, kit a gyárból
úgy rúgtak ki, ahogy rúgni szokás a kutyát.
Lökdősi egymást kéregető, árus, kofa, tróger.
Számolok: „alma, banán...“ Mennyire futja a pénz?
Úgy megyek innét, mint aki bajból szökne-szaladna,
paprika, hagyma, retek cekkeremen vigyorg.

A sóletről

Libát nem főztünk benne, mégis jó lett,
az ínyünket illatával kikezdi
a sok drága babszem, a finom gersli,
egy szóval étkek fejedelme: sólet!

Többet érsz te, mi bárminemű omlett,
mely másodnapra ízét-szagát veszti,
téged hosszan lehet szeretni-enni,
mígnem hasunkból morgolódo rom lett.

Ilyenkor a derék poéta szellem,
elégedett kedve szonettbe durran,
noha rímei kicsit megviseltek.

Örömmel talál hirtelen a búban,
és bánatához ígyen szól: Megeszlek!
Vers-főztöm bizonyosság, hogy nem hazudtam.

Születésnapomon, ismét József Attilával

Eljött hát a hatvanadik,
egykedvűn, mint tavon ladik,
motyog,

s kotyog.

Harmincöt éve oktató,
sok golyóstollat koptató
szegény
legény,

kit nem ünnepel egyetem
Budapesten, se Szegeden,
bizony
iszony

hallgatni gúnárt és libát,
kik bennem találnak hibát.
Sebaj
e baj,

hisz nem áhítozom babért,
inkább hevülök a babért.
Mi gaz
vigasz!

Főleg ha fő sonkátlanul,
és nem mindig kozmátlanul.
Szerény
remény,

hogyan jobb leszen utókorom,
élvezi majd hunyó porom
alant
a hant

férgektől vidám fekhelyén,
hol vázám szendereg, nem én,
ki fent
kifent

tollal, amely nem panganét,
döföltem gizgazt és ganét,
az ám,
hazám!

Keserves szonett

Sugaram fitymálja az unott doktor,
ki hosszasan turkál nem egy fenékben.
Legközelebb többre telik, remélem,
míg szájam teát tea után kortyol.

Miért nem buggyan, mint ama szoborból,
mely álldogál a neves belga téren,
énbelőlem is, Belzebub segéljen,
ha ingerelne pokolbéli ostor,

hatalmasat csurgatnék ijedtemben,
gyönyörű íve felszökne az égig,
egyetlen csöppje sem maradna bennem.

„Ennek kés kéne, ezt gondolja végig“-
ekként szóla ő, a mord és kegyetlen.
Teljesítményem ifjakéhoz mérik.

Szociográfia, amelyet Vajda János Jubiláté! című versére emlékezve írt

Viktóriánk, szegény ország,
kikre szavazott, kifosztják
hamarost,

kormányja a törvény őre,
sitten józanul a dóré,
a drogos,

ám ha a rabló miniszter,
nem cellatársával risztéi,
vígán él,

nem is vár vele, ha lothat,
minek álldigáljon sornak
véginél.

Államunk bajuszos rendőr,
s ha egy hajléktalan eldől,
beviszik,

meggondolja, aki inna,
másra kell az alamizsna,
s nem iszik.

Várkastélyt emel a pénzes,
úri jussa van az éghez
idelent,

prókátorral parolázik,
fintorog, ha rongyost lát itt,
s idegent.

A zsebesnek keze zsebben,
szemesnek szeme se rebben,
úgy rabol;

kis tolvajok fosztogatnak,
nagy urak pénzt osztogatnak,
bús akol

lett a hon, hol gyáván béget,
ordasoktól fél, avégett,
benn a nép,

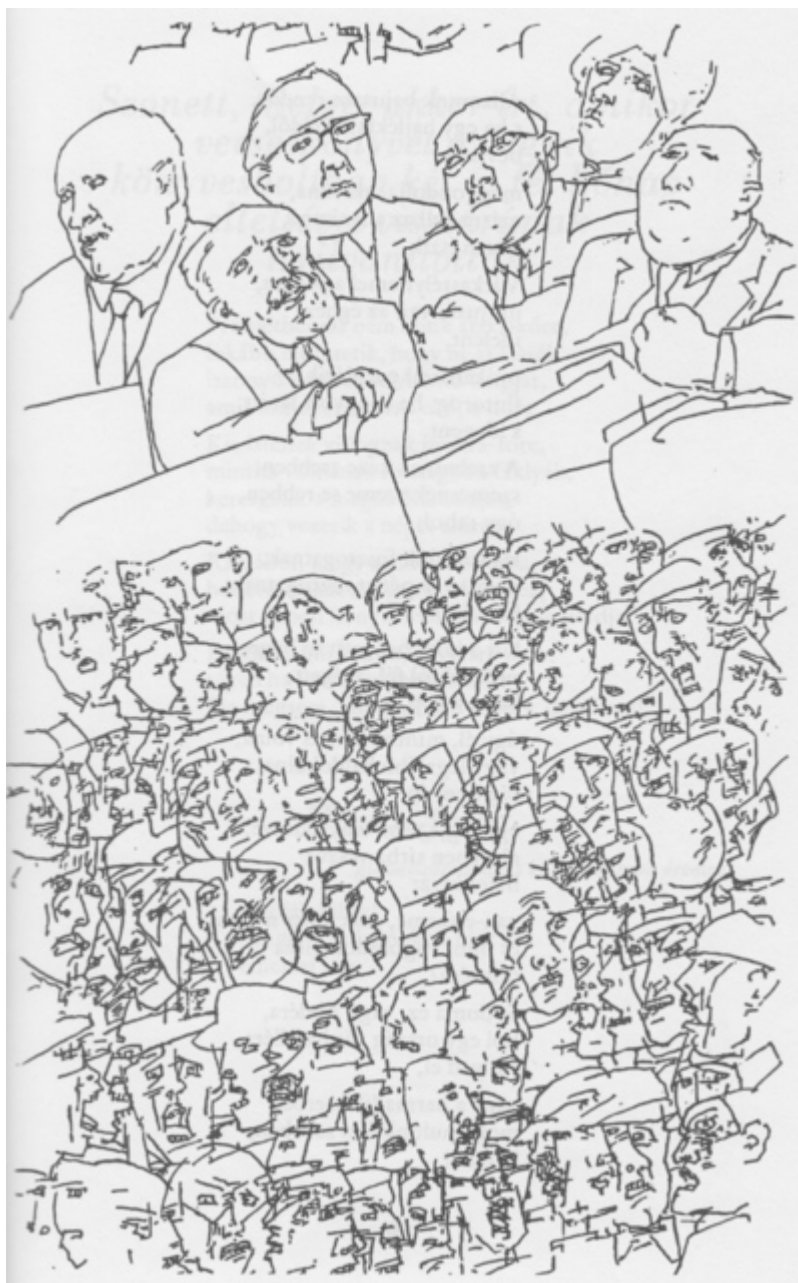
úgy él, mintha nem is volna,
vagy legalább haldokolna,
rég nem ép

egy tagja sem, sinyvedezve,
elevenen sírba veszve
halni kész;

van-e szeme, csak nincs nyitva,
és mint vágóhídon birka
odavész?

Sodorna ez, vagy Abdéra,
hol egy ország vár handléra,
süllyed el,

vagy a harmadik ezerben
megtanulunk élni szebben,
ki felel?

***Szonett, melyet akkor írt, amikor
verseskönyvét az egyik
könyvesboltban két és fél hónap
elteltével visszárunk
nyilvánították***

Prométheuszt nem kötik sziklakőre,
inkább eltüntetik, hogy ne is lássák
iszonyú ködben felvillanó lángját,
amit minekünk csent el ó, a dóré.

Kis istenek villognak nyakra-főre,
mintha volnának sivatagban fáklyák,
keresgélük a maguk Kánaánját,

dehogyan vezeték a népet előre.

Ráklábon megy az idő sehovába,
hóhérmunkát elvégezvén kivégez,
most éppen könyvesboltban sújt le bárdja.

Balga Prométheusz, ki versre éhes,
téged ha keres, cselekszik hiába.
Ha mégsem, ámul: „Nem is vers, de vér ez!”

Haiku-féle

globalizációbarát közgazdászok érveire

A lóláb kilóg!
Szegény bolygónkon nincsen
élhetési jog.

Szociográfia

Az utcaseprő
úr a Fedél nélkül-áruhoz képest
a Fedél nélkül-árus
úr a hajléktalanhoz képest
a koldús
úr a cigányhoz képest
mert az büdös cigány
a rendőr is őt
moleosztálja leginkább
őutána
kergeti ki a metróból
a hajléktalant
a koldust-
a Fedél nélkül-árust és az utcaseprőt
csak szűrős szemmel nézi
harcias bajsza alól
szája
rájuk se mordul

Jónás-nép

A fene-tudja-mi után
eljött a fene,
gyomrában a Jónás-nép.

Magát próféta-népnek
hitte az eszement,
és most a halban kushad.

A niniveiek,
a pökhendi ficsúrok
nem is gondolnak őrá.

Az Úristen se hallja,

amikor a Jónás-nép
rimánkodva kiáltoz:

„A mélységbe vettettünk,
örvények és habok
mind általmennek rajtunk!“

Úszik a hal, roppant,
és benne a Jónás-nép,
a balga, a veszendő.

Expozé

Lesz itten diktatúra
munkás és paraszt nélkül,
megválasztott az ország
miniszterelnökéül,

bizalmával a bankár
biztosít tüntetőleg,
jövendő éveimre
megnyugtató előleg,

keresztény magyaroknak
leendek biztosíték,
hogy holmi proletárok
nem uralkodnak ismét.

Angyalok visznek égbe,
ha eltávozom majdan,
azért becsül az Úr, mert
Polgáriában laktam,

üdvözöl sok elődöm,
midőn közénk térek,
s fejemre glóriát rak
Atya, Fiú, Szentlélek.

Fintorgó önarckép

Orvosilag igazolt, hogy baloldalt
nagyobb a szívem, erre vagyok büszke,
ám ha beleakad valami tüske,
földobhatom a talpamat maholnap.

Közhelyek pállott vizével locsolnak,

amíg lángomnak nem marad, csak üszke.
Éji álmomból hiányzik egy rüfke,
ki megengedné, hogy beléhatoljak.

Vékonyodik a lábom és a vékonyom,
lépteim nyoma mintha volna ráknyom.
Mérges halottak hívnak odatúlra.

Undorítónak képzelem a vén kort,
és attól félek, hogy nem leszek szép holt,
mikor szívem a ketyegést megunja.

Az uszítókról

Előttük piros-fehér-zöld zászlócska,
és azt állítják: bennük a magyarság
jobbik része él. Minden szavuk ócska,
és minden szóhoz pökhendi pimaszság

társul, míg őket nézem, a zászlócskát
is megutálom, ha ők, akkor én nem
osztozom mert volt hitelét lerontják
piros-fehér-zöld, hajdan szép színében.

Magyarnak lenni, ha ők a magyarság,
szégyen! Petőfi, Ady, József népe
ne tudná, mi a gabság s mi igazság?

Elég egy betűt elvonnunk, miért ne
mondanánk így: mi bennük él, agyarság.
Kísértetek, vissza, sírmélyi éjbe!

Magyar disztichonok

Mink a cigányok házát szétverjük, coki innét!
Nem rasszista falunk, ám nem is India ez.
Még hogy pénzt, kenyeret kunyeráljon sok tetü purdé,
ezt nem tűri, nem ám, itt polgári körünk.

Síri szózat

Én, McCarthy szenátor, hajdani hős, idevárom
George Bush elnök urat, nélküle zord ez a hely.

Félte haragját, jó követőmet, komcsi, muzulmán.
Bárcsak porlana itt, ővele egy vagyok én.

Mitológia

Europé félti magát,
muzulmán zeuszok
rontanak rá,
miközben
barátnőivel játszik a tengerparton.
A finnyás királylány
törvényhozókat hivat,
tiltsák ki őket
birodalmából,
a fekete bikákat.
Őneki
hófehér kell,
annak hátára ül majd,
és gyereket
tőle fogan,
hadd őrzöngjön Héra asszony,
az égi királyné.

Halott spicli dala

Gábor Andor modorában

Hadd menjek le, Uram,
üres ott a helyem,
jelenteni fogom,
mi esik, és mi nem.

Költő miképp dalol,
és író hogyan ír,
van-é var sebhelyen,
és rá kerül-e ír.

Kilencven éven át,
azt se tudom, hova,
mindent besúgtam én,
Buddha vagy Jehova

lett légyen főnököm,
a belminiszter úr,
oly spicli nem akadt,
ki engemet kitúr.

Vén téglá idefönt,
fülelek éberem,
hadd menjek le, Uram,
üres lent a helyem.

Putyin távirata Bush-hoz

Moszkvában hány halott volt?
Sorry. Olykor hibázom.
Mi csecsem, ti muzulmánt.
Béke lesz a világon.

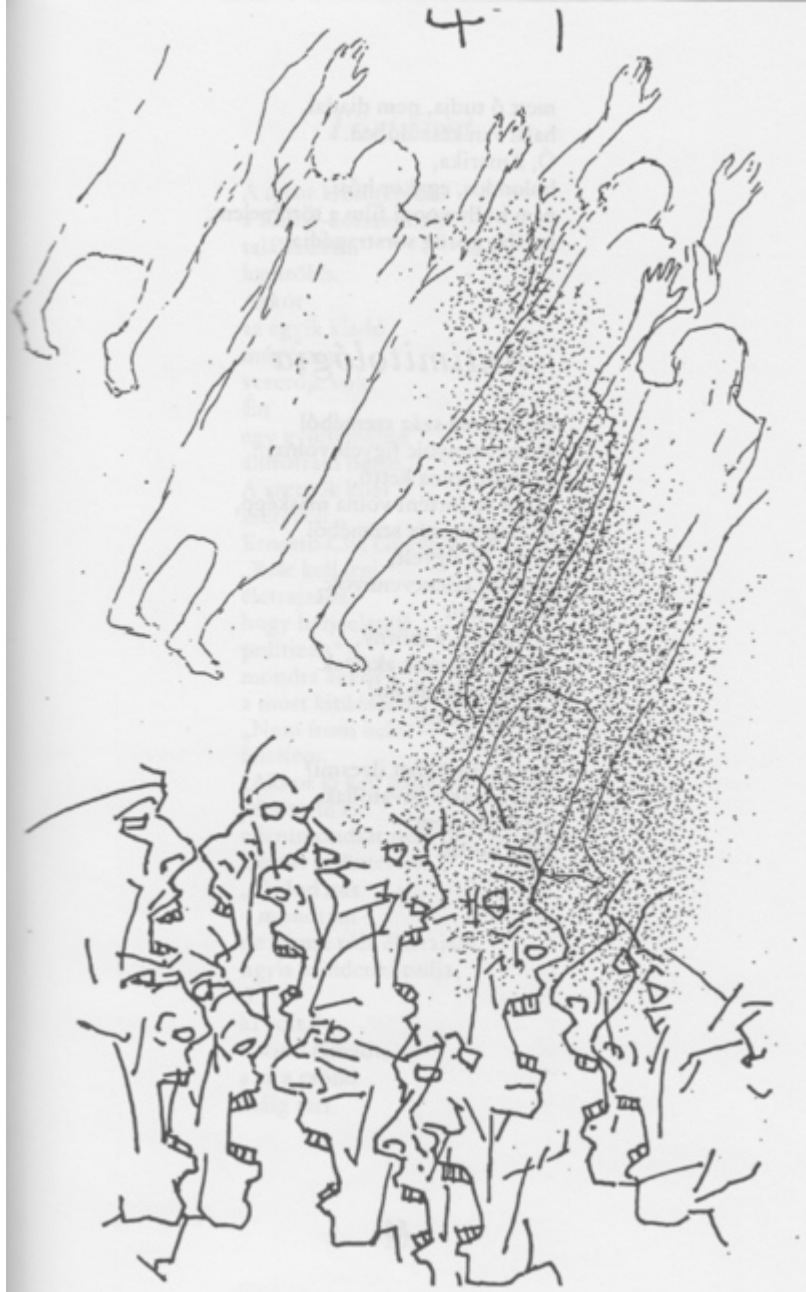
Ezópusi

Az oroszán szerint
a terrorista róka
veszélyes számára, kivégzi hát.
Érvelésében nem talál hibát
a tigris, a majomnép gyilkolója.
Vak félelem költözik a vadonba,
tücsök se cirpel,
madár se dalol,
halál kúszik faóriások alól
kígyózó öleléssel fölfelé;
így kezdődött, és néhány év elég,
holdbéli táj van a dzsungel helyén,
élettelen, hideg.
Megszelídül a király, vélitek?
Bölcsőbb volna ketreche zárni őt,
mielőtt az őserdőt öli meg.

Mementó

A hős vadászrepülő
harci díszben
kiszáll a repülőgépből.
Erőink diadalmaskodtak mondja,
és hozzáteszi,
ő Istennel beszélget.
Isten visszavonult egébe,
a Földre le se néz.
Washington, az elnök,

odatúlról
Amerikát siratja,
mert ő tudja, nem diadal,
halál van készülóban.
Ó, Amerika,
bolondos, egykor hősi,
nem hollywoodi film a történelem,
inkább görög sorstragédia.

Antimitológia

Ha Argosz száz szeméből
kilencvennyolc figyelt volna,
és aludt volna kettő,
akkor se történt volna másképp,

de Argosz száz szeméből
kettő, ha figyelt,
és aludt kilencvennyolc.
Bika, szatír
és Ekhida, a szörny,
tették, mit csak akartak.
És hol voltunk mi?
Arkadia lakói?
azt hittük,
úgy se történhet ilyesmi?
Hitványak a pávatollak,
egyetlen szem
sincs rajtuk.

Történet

A most kitüntetettel
a Kádár-korszakban
találkoztam
legutóbb.
Akkor
az egyik kiadó
művészeti
vezetője volt.
Én
egy gyűjteményt
állítottam össze.
A szerzők közt
szerepelt
Ernesto Che Guevara is.
„Bele kell írni
életrajzába,
hogy helytelenül
politizált“ –
mondta akkor
a most kitüntetett.
„Nem írom bele“ –
feleltem.
„Akkor ki kell hagyni“ –
jelentette ki
ellentmondást nem tűró hangon
a most kitüntetett.
„Tudod mit
- mondtam –
ne írjunk róla életrajzot,
úgyis mindenki tudja,
ő
ki volt.“
Csönd támadt,

s ez a csönd
máig tart.

Évfordulós szonett

„Örült az úr-rend a Deáki tettnek“,
miként örült Károlyi Sándorénak,
kevésbé örült a plebs és a nemzet,
vérét hullató, elárvult, szegény had.

Forgolódt a sírjában egy fél vak,
brigadérosa győzelmes seregnek.
Magyarhonra nem virradt szép, remélt nap,
filoxerátlan hegyei lihegtek.

Kiegyezések glóriája fénylik,
az istenadtát rúgják megint farba,
és ki sejt, holnapig mi lesz még itt.

Rebellis lélek, rossz poéta-fajta
átkait küldi Bécsig, vagy az édig,
serege nincs, holtáig magát marja.

Olcsó kivitelezés

Milyen volt
színe
a HOVÁ LETT VILÁG-nak?
Szürke.
Milyen
a BELŐLE LETT-nek?
Fekete.
Telt, múlt az élet.
A vén nyomdász
más színt,
például bikavadítót,
nem
kevert bele.

Készült 300 példányban

Ez a

82
példány

ISBN 963 430 663 2
ISSN 0866-4420

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

2003 Vasas-Köz kft nyomda
Felelős vezető Badó Géza

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
